

Sí, Mas és un antisistema

Hi ha diumenges al matí que la ràdio et treu ben ràpid la son de les orelles. Avui, quan encara em treia les lleganyes dels ulls, he sentit com Àlícia Sánchez-Camacho li reclamava a Artur Mas que se separi de l'Assemblea Nacional Catalana perquè, segons diu, té postures antidemocràtiques. L'Àlícia, per cert, ha demostrat anar ben compassada amb el seu col·lega badaloní Xavier García Albiol —àlies *el Largo*—; el qual, poques hores abans, havia comparat la posició política del president de Catalunya amb la d'un antisistema. No hi esteu d'acord? M'estranya. Jo, després del primer cafè del dia, he conclòs que sí que n'és.

Ben mirat, què és, en essència, un antisistema? Una persona que lluita contra la realitat establerta, oi? Algú que no es conforma amb les regles del joc, que té idees alternatives al marge de *statu quo* que li ve donat. Doncs efectivament, en aquest sentit Mas, com jo, com els membres de l'ANC, d'Òmnium, del Cercle Català de Negocis, de Súmate, de les PIMEC o de l'Associació Catalana de Municipis també en som, d'antisistema. Perquè, segons el govern espanyol i el PSOE, el que proposem és al marge de la llei. Al marge del sistema... el seu sistema! Aquell que, mitjançant llibres sacres com la Constitució, perpetua la indivisibilitat d'Espanya i dilueix la democràcia com un terròs de sucre en un cafè tan calent com el que m'he pres aquest diumenge de primavera mentre escoltava la ràdio.

És clar que si només fos un petit grupuscle el dels l'antisistema, sempre se'ls podria deixar a banda. Que mengessin a part i llestos! Seria com el tractament habitual que se sol fer al ximple del poble. Tothom el coneix, però ningú sap què predica ni li fa cabal. Com l'indocumentat de les *Vascongadas* Ibarretxe que va baixar a la capital d'Espanya l'any 2005. Un altre il·luminat...

Però és que resulta que, a Catalunya, som molts els que volem canviar les coses. Aquesta és la part que no entenen ni entendran mai a Madrid. El catalanisme i l'independentisme ara són més forts que mai perquè la base social sobre la que es projecten és amplíssima. El clam és prou nombrós —només la votació ens donaria comptes del poder real del moviment— i popular. Es percep i es respira dia rere dia. Tant, que Mas, Junqueras i els seus s'han tornat radicalment antisistema. De retruc, i també producte de l'anhel legítim i democràtic del carrer, també han arrossegat Herrera, Camats, Nuet, els sindicats catalans i a alguns socialistes a l'*antisistemisme*. Allò que tots hem convingut a anomenar dret a decidir. Un concepte, per cert i tornant a Juan José Ibarretxe, que ell ja va posar sobre la taula al Congrés dels Diputats en la seva proposta per al País Basc de fa gairebé una dècada.

Si som honestos, hem de reconèixer que, a Madrid, al lehendakari se'l van ventilar tan ràpid com al trio Turull-Rovira-Herrera. Però hi ha dues diferències entre el Pla Ibarretxe i la missiva dels tres diputats catalans. Dos trets essencials que tenen influència directa en el dia després del teatret de les Corts. El primer és de suport derivat de l'aplicació de l'aritmètica parlamentària pura: la proposta catalana tenia el suport del 80 per cent de la cambra del país i, per tant, força més votants al darrere que el gairebé mig milió que, segons Sánchez-Camacho, donen suport al PP a casa nostra i es senten maltractats per la deriva de l'actual govern de la Generalitat.

La segona gran diferència és l'incontestable arrelament entre la ciutadania de les tesis exposades a Madrid. Tan incontestable que, evidentment, ha canviat l'agenda de la totalitat de partits polítics catalans i espanyols en els últims quatre anys. Naturalment que Mas i CiU són afins a l'ideari de l'ANC —a Duran li hauríem de preguntar— perquè implícitament representa el pensament del seu electorat. Qualsevol votant que no simpatitzi amb la voluntat final de l'Assemblea o votarà al bloc PP-Ciutadans-PSOE o forma part d'una majoria silenciosa que només podrem recomptar i explorar sociològicament si es convoca una consulta.

Al capdavall, i contràriament al que es pensen els unionistes, els que ja fa cert temps que

treballem en els col·lectius per empentar el procés sobiranista som conscients que els polítics tendeixen més a posar aigua al vi en el *tempo* dels esdeveniments, que no pas a tirar pel dret i fer-se seu el clam massiu de la societat civil. Un clam que ha cristal·litzat fefaentment en mobilitzacions com la Via Catalana. Alguns, tot i ser autèntics autosistema, es fan passar les ganes d'assaltar la nostra particular Bastilla perquè, per damunt de tot, són demòcrates i avantposen l'urna a la força i els trets. No pas com els futurs membres de la Unió Europea de la qual ens pretenen excloure que es van sublevar als Balcans no fa pas tants anys o els que, a la península, van acompanyar a Franco en l'aixecament contra la República el 1936.